

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ž 119,89.93n + uvítání: jako odpověď na veškerou Boží dobrotu a lásku nám prokazovanou konáme i tyto bohoslužby, při kterých Boha oslavujeme a chválíme

🎵 179

Modleme se: Děkujeme ti, Bože, náš nebeský Otče, že nám ve svých přikázáních zjevuješ svou vůli pro náš pozemský život. Vedeš nás k lásce, spravedlnosti, pokoji. Vnášíš tak do našeho světa svou vládu skrze poslušnou víru, která jedná v souladu s tvými záměry.

Děkujeme ti, že nám ze své milosti ve svém Synu Ježíši Kristu daruješ svou spásu, otvíráš nám vstup do svého království, dáváš nám podíl na věčném životě. Skrze spoléhající se víru tuto tvou milost smíme přijmout za svou.

Prosíme, odpusť, když si myslíme, že si spásu můžeme nějak zasloužit, že si ji můžeme pro svou výtečnost nárokovat.

Prosíme, veď nás svým Duchem k tomu, abychom všechno to dobré, co činíme, brali jako odpověď na tvou milost, která nás ve všem předchází. Veď nás k tomu, aby účast na životě tvé církve byla naší oslavou a chválou tvé milosti a lásky: Sláva Otci ... Amen

🎵 Svítá 374; *promluva – vyslání do NŠ*

📖 Ef 2,1-9

🎵 119,1-4

„Hle, Hospodin, náš Bůh, nám ukázal svou slávu a velikost. Slyšeli jsme jeho hlas zprostředka ohně a viděli jsme dnešního dne, že Bůh mluví s člověkem a ten může zůstat naživu.“ (Dt 5,24) Promlouvej též k nám, náš Pane, dnešního dne a rozmnožuj tak v nás svůj život.

📖 Mk 10,17-27

Asi máme představu, že Ježíš by měl potěšovat, ne zarmucovat. Měl by, dle našeho očekávání, otvírat cestu k věčnému životu a ke spáse, nikoli na ní klást nepřekonatelné překážky. Ale podle toho čteného evangelijního úryvku to vypadá, sestry a bratři, že tomu snad může být i jinak. Bohatý muž od Ježíše odchází zarmoucen a uředníci

jsou z jeho slov upřímně zděšení.

Oč tedy v celém tom příběhu jde? Náš ekumenický překlad dodává k tomu textu dva nadpisky: „Bohatý muž“ a „O majetku“. Tím nám vnucuje představu, že se to všechno týká bohatství a že Ježíš majetek tvrdě odmítá. Před námi vyvstává obraz Ježíše z Nazareta jako sociálního revolucionáře.

Ano, téma bohatství a majetku se v příběhu vyskytuje. Mohlo by se týkat i nás samotných, my opravdu nejsme chudí. Ale domnívám se, že to není to nejdůležitější. To hlavní spočívá v něčem jiném.

Nebudeme-li číst přidané nadpisy, ale příběh samotný, uslyšíme, že bohatý muž, který přichází k Ježíšovi se ho ptá po „podílu na věčném životě.“ A Ježíš poté hovoří o „pokladu v nebi“ a o „vstupu do Božího království.“ A Ježíšovi učedníci se ptají: „Kdo tedy může být spasen?“ To je téma, ať už ho označíme jakýmkoli z těchto čtyř vyjádření. Ty nadpisy by měly být úplně jiné: „O věčném životě“ a „O spáse člověka“ například.

Navíc ty dva Ježíšovy rozhovory nejprve s bohatým mužem a pak s učedníky na sebe velmi úzce navazují, souvisí spolu. Rozdělovat je není radno, aby nám neunikl smysl a jejich celkové vyznění.

Ten muž za Ježíšem přichází s otázkou: „Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Přichází s představou, že je možné si věčný život svými skutky zasloužit. Myslí si, že stačí znát ta správná pravidla, která, když je bude dodržovat, mu věčný život zajistí. Tedy že si ho zajistí člověk sám svým jednáním, svým životem.

Ježíš nejprve odkazuje na přikázání. Tak nějak si to my lidé představujeme, že když nebudeme zabíjet, krást, cizoložit, nevydáme křivého svědectví a nebudeme podvádět, když budeme ctít rodiče, pak půjdeme po cestě věčnosti. Zpočátku této představě Ježíš jakoby nahrává. Stačí plnit Boží přikázání. A pak už jen jednu maličkost. Pak Ježíš vyzve toho muže k následování. „Odlož, co ti brání, přijď a následuj mne!“ Ano, schválně takto obecně: „Odlož, co ti brání.“ Pro někoho to může být majetek, který se stane tou nepřekročitelnou hranicí na cestě následování. Pro někoho to může být opuštění té představy, že by Bohu záleželo na našem výkonu a dal nám svou spásu jen za splnění určitých podmínek. Pro dalšího tím zásadním,

čeho se není schopen pustit, je představa, že musím patřit k té správné partě, do té jedné jediné správné církve. Může nám bránit úplně cokoli. A každý máme něco takového! To zdůrazňuji: Každý máme něco takového, co nejsme schopni opustit. Nedokážeme překročit svůj vlastní stín.

Tedy na otázku: „Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě,“ existuje podle Ježíše jediná možná odpověď: „Dělej, co chceš, stejně neuděláš nikdy všechno. Vždycky se najde něco, co tě před cílem zarazí, odchýlí.“ A každý máme něco takového. Naše síly, schopnosti a skutky na spásu člověka nestačí. Není divu, že bohatý muž zklamán a zarmoucen odešel. Není divu, že se učedníci zhrozili, když tohle slyšeli. Zapochoybovali i nad sebou samými. Žádný člověk není schopen zajistit si svou spásu sám.

Jenže Ježíš v objasňování pokračuje, až dospěje k tomu zásadnímu výroku, kterým to všechno vrcholí. Na otázku učedníků: „Kdo tedy může být spasen?“ Odpoví ne stroze: „Nikdo,“ ale: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všechno.“ Tedy nejde o to, co já vykonám pro svou spásu, ale co vykonal pro mou spásu Bůh. On překonává i ty pro nás nepřekonatelné překážky.

Co my nedokážeme, to může Bůh. On může vše. Kde naše cesty končí ve slepých uličkách, on ukazuje nový směr. Podíl na věčném životě dostáváme z Boží milosti. „Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků.“ (Ef 2,9) „Milostí jste spaseni.“ (Ef 2,5) Kde troskotají lidské zásluhy, nastupuje dar Boží milosti. To je poklad evangelia, to je poklad, který před 500 lety vyzdvihl Martin Luther.

Zklamání a zdrcení odejdeme od Ježíše pouze tehdy, pokud si chceme zakládat jen sami na sobě. Pokud ale dokážeme přijmout, že nejsme tak dobří, chvályhodní, skvělí, ale že nás Bůh přesto bere vážně, zahrnuje nás svou péčí a navzdory naší nedostatečnosti zahrnuje nakonec i svou spásou, není důvod se od něj zklamaně odvracet a odcházet pryč. Naopak. Zjistíme, že se díky tomu můžeme k Bohu ještě těsněji přimknout.

Je tedy úplně jedno, jak svůj život prožijeme? Je jedno, zda jsme aktivní v církvi? Je jedno, co děláme či neděláme? Ale to určitě ne. Na ta Ježíšova slova o plnění přikázání a o následování nemůžeme

šmahem zapomenout. To, že si tím nezajišťujeme svou spásu, ale přesto díky tomu zakoušíme cosi z přicházejícího Božího království, to má svou hodnotu. Pro život tady na zemi je zase toto nedocenitelný poklad. „Co mám dělat? Jak mám žít?“ Takové otázky si máme klást. Odpovědi na ně přinášejí přikázání a následování. Nikoli však spásu a věčný život. To nám daruje jedině Bůh sám. Ze své milosti. Amen

♪ 246

Náš Pane Ježíši Kriste, ty jsi ta cesta, pravda i věčný život. V tobě se zjevila plnost Boží milosti. U tebe se přimlouváme:

Bez tebe bychom byli dočista ztraceni. Prosíme, ukaž cestu k životu, provázej nás na ní, dotkni se nás, probud' v našich srdcích touhu naplňovat Boží přikázání a bezvýhradně milovat.

Prosíme, dotkni se srdce mocných, aby hledali pokoj a smíření mezi národy, ale i uvnitř naší společnosti, která je rozdělena mnohými hradbami a příkopy.

Prosíme, aby ses stavěl na stranu nespravedlivě obviněných, na stranu těch, kdo trpí kvůli mocných. Osvobozuj je. Prosíme za projevy solidarity s utlačovanými kdekoli na světě, prosíme dávej prožít svou blízkost.

Prosíme za nemocné, zraněné, zoufalé. Dej ať naději na skoncování se svými bolestmi nevyhlíží ve smrti, ale buď jejich nadějí ty sám. Osuš slzy a uzdravuj. Prosíme za požehnání pro všechny, kdo proti utrpení druhých nasazují svůj um, své znalosti, své prostředky.

Prosíme za tvou církev. Vepiš evangelium do našich srdcí. Vlož do našich úst své slovo milosti. Učiň naše svědectví o tobě věrohodným. Prosíme, ať dokážeme jako křesťané mluvit jedním hlasem, ať jsme nositeli víry, naděje a lásky.

Prosíme tě za všechny naše milé a blízké lidi, prosíme tě za vše, na čem nám záleží a co máme na starosti, prosíme za to, co nás nese a posiluje. Ochraňuj a požehnej všem těmto pro nás důležitým skutečností.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 551